

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gavdendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

Prooemivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

P A R S III.

*Ostenditur quomodo omnibus rerum euentibus,
acquiescendum sit.*

TRACTATUS IX.

Sit nomen Domini benedictum, à sæculo & vsque in sæculum; quia sapientia & fortitudo eius sunt, & ipse mutat tempora, & ætates: transfert regna atque constituit: dat sapientiam sapientibus, & scientiam intelligentibus disciplinam. *Dan. 2.*

*Agitur quomodo calamitates cladesque publicæ aspi-
ciendæ sint, ut per eas non turbemur.*

P R O O E M I V M.

Mnia iam vt credo complanata sunt, quæ Diuinæ Prouidentia rationes, mirabilesque anfractus & dispositiones, vtrumque scabrosas reddebant & difficiles. Illud enim primò ostendimus, quàm sapienti concinnoque ordine, orbem vniuersum digesserit Deus, finem suum vt consequeretur; suam inquam gloriam, hominumque vtilitatem & salutem. Deinde quàm sanctè scelera permittantur; ne libero hominis arbitrio Deus officiat, considerauius, & verò permitti debuisse ipsimet iudicauius. Denique admirabilem illam tum geniorum, tum etiam fortunarum varietatem, mundo gubernando

nando necessariam profus fuisse, ratione conuicti facti sumus, victique Diuinæ Prouidentia manus dedimus. Illud itaque consequens est, vt illi penitus totique acquiescamus, nullique rerum euentibus perturbemur. Id quidem generatim est perfacile; ad rem verò cum peruenitur perdifficile. Omnia quæ Diuina statuit Prouidentia, facile approbamus, præter ea quæ nos concernunt: reliqua quæ toto aguntur mundo, quieti aspicimus; nostra nos perturbant, quia tangunt propius. Agite ergo, & hæc quidem quæ generatim de Diuinâ Prouidentia dicta sunt, rerum euentibus, quos quotidie intuemur, applicemus posthæc. Ostensuri porrò sumus, quò pacto inter assiduas rerum agitationes, quibus nos ipsi circumuoluihur, quietis tamen tranquillisque esse liceat. Et quia ea quæ nos tangunt mala, in duplici sunt differentiâ; ac primò quidem communia, ea nempe quæ Rempubicam, cuius nos partes sumus, concernunt; deinde priuata quæ nos ipsos spectant: illa tantum modò persequemur, artemque expediemus, quâ non Patriæ tantum elades & miseria, sed ruinam ipsam & interneccionem, sine perturbatione magnâ videamus, inter ruinas ipsius securi, quia quieti.

§. I.

Proponuntur præcipua querimonia, quibus circa publicarum rerum euentus solent homines inquietari.

Res mortales semper in peius abeunt, etiam cum quæta sūt.

IN immensum pelagus iam nos immergimus: perturbationum inquam Oceanum ingredimur, nihil præter procellas, furentesque ventos pertractaturi. Felicem tamen exitum mihi polliceor, illo auspice & gubernante qui fecit *pondus ventis*, qui que cum exorbitant, *ventis & mari imperat*, & confestim *obediunt ei*. Res mortales omnes, totamque humanæ societatis machinam, mare esse quis negauerit, quod nunquam non mouetur, nunquam placidum est & tranquillum, nisi cum vel ipsa malicia perniciosa est, vel cum tempestas horrenda incubat præforibus, cuius quasi prodromus & præuentus sit ipsa tranquillitas. Sic est; nunquam cum rebus nostris bene agitur, nisi vt malè confestim sit; nunquam quiete fruimur, nisi aut eâ quæ noceat, aut

Iob. 18.
Luc. 6.